

Scénář

Takže tady nebyla střecha, nebyly vokna, nebylo nic! Jsme se sem nastěhovali v únoru, zima byla, sněhu...

Při rozhovoru s panem Josefem Hetjmánkem nám došlo, že máme super pamětníka, který neztrácí humor, a že jeho osudným měsícem je únor. Vyprávěl nám totiž zážitek z konce druhé světové války, kdy přes jeho polské rodiště Zelov postupovala východní fronta.

Vyrůstal tehdy v domku stranou od vesnice, dalo by se říct na samotě u lesa. Když tu—, jednu únorovou noc nad ránem:

V té době přišli německý vojáci, pět jich bylo, dva byli v civilu a tři měli uniformy. A měli taky určitě – protože se střílelo – pušky. No a tak teta se jich ptala, co budou dělat jako z těch dvou civilistů, to musely být nějaké šarže, říkali ne, nepudeme, budeme se bránit

Teta říkala, děti, vstávejte, jdete odsud, protože tady bude zle, no tak jsme se strojili, to bylo takové šero v únoru, byl sníh ještě, no tak já s tou svojí sestřenicí jsme šli ke strejdovi, to bylo přes les se schovat, no a v té době, jak jsme šli, tak jsme potkali čtyry Rusáky oni šli zřejmě po stopách ve sněhu.

Tak když ten jeden Rus šel takhle z barák a koukal z okna do okna a ten Němec ho zastřelil skrz to okno.

Tak když ho zastřelil, tak z toho lesa další tři, co začali palbu, že jo, střílet, no tak táta vyběh z baráku i s tetou a utíkali, utíkali pryč.

A mezitím z toho lesa vyšel Rus, ten voják a chtěl na něm papíry, tak táta vyndal jenom ty papíry, a v tom ten Němec ho ještě zastřelil. To bylo, já nevím, 20 metrů od baráku.

A pak začala palba naplno, protože měli lehkej kulomet, notak z toho lesa, tam ty tři začali ty dva, no čtyry byli, dva zůstali, no tak to bylo zle potom.

Tak oni utekli, no a pak ten barák zapálili, žejo, no hodili tam granát.

No a ty druhý Němci (...) a když se vzdali, tak se stala střelba, no tak pak nechali je tam vykopat hroby, za stodolou, u nás, no a mezi nimi měl bejt ještě i táta, protože oni říkali, ty Rusové, že táta je přechovával.

Tatínka z tohoto křivého obvinění naštěstí zachránil soused, který Rusům vysvětlil, jak to bylo.

Zdrcená rodina se rozhodla odjet do Čech. Desetiletý chlapec si do vlaku "přibalil" tyfus z jejich pošlého koně, kterého kvůli nedostatku potravin snědli. Ovšem stal se další zázrak: cestu mrazivým dobytčákem přežil díky přimluvě matky u laskavého strojvedoucího:

Byla velká zima, tak ta moje nevlastní máma šla na toho chlapa v té lokomotivě, aby mě nechal v teple. Tak jsem jel z Polska do Prahy v lokomotivě (*smích*). Tím jsem se asi zachránil, protože tam bylo teplo, kdežto ve vagonu nebylo nic.

Další osudný únor se týkal celého národa, totiž ten v osmačtyřicátém roce. Pana Hejtmánka ale nemohlo nic zastavit. V podniku Liaz, kde pracoval většinu života, si našel manželku. Spolu založili rodinu, svépomocí opravili dům, u kterého měli velké hospodářství. Dodnes se stará o několik domácích zvířat a těší se z početné rodiny.

Na závěr se s námi rozloučil slovy:

Já vám taky přeju, abyste se dožili. (smích)